

en saadan Understøttelse — og skal de være henviste til udelukkende at leve heraf, vil man sikkert erkende, at det vil frembyde stor Vanskelighed. Ikke desto mindre skal de svare 2 Kr. i Statsskat efter den nylig vedtagne Statsskattelov; og det samme gælder Folk med smaa Indtægter med Børn. De Fradragsbestemmelser, der findes i den nylig vedtagne Skattelov, vil f. Eks. foranledige, at en Familie med 3 Børn og 2 000 Kr.s Indtægt vil komme til at svare en Statsskat af 7 Kr. Jeg kan ikke erkende, at der er mindste Berettigelse til at paalægge en saadan Familie at svare Statsskat. Man maa jo nemlig erindre, at den i Forvejen gennem de indirekte Skatter svarer en uforholdsmæssig stor Skat til Staten, og det er da urimeligt yderligere at belaste den med en direkte Statsskat.

Jeg vilde have gjort disse Betragtninger gældende ved Statsskattelovens anden Behandling, hvis jeg ikke ved Sygdom havde været forhindret deri, og jeg vil derfor nu gerne henstille til den højtærede Finansminister, om der ikke kunde være rimelig Grund til at søge dette Forhold ændret. Det vilde sikkert overalt finde god Forstaaelse, fordi det er et retfærdigt Krav, og noget stort finansielt Spørgsmaal for Staten er det jo ikke. Det er ikke rigtigt at ramme saadanne Folk med Statsskat, og det har aabenbart heller ikke været Hensigten; men naar det ikke har været Hensigten, burde man have foretaget de Forandringer, som var nødvendige for at undgaa det.

Da jeg nu er ved at omtale Skatsskat-terne, vil jeg henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa et Forhold, som jeg forleden blev gjort opmærksom paa. Der fortæltes, at det er ret almindeligt, at Folk, som under Krigstiden har skabt sig en større Formue, tegner en Livsforsikring og straks indbetaler en meget betydelig Del af det samlede Præmiebeløb, maaske det hele, og at det forsikrede Beløb saa først skal udbetales om 5 eller 10 Aar, hvor længe Tegningen nu maatte gælde. De Penge, som paa den Maade anbringes, unddrages saavel Formue- som Indtægtsbeskatningen saavel for Statens som for Kommunens Vedkommende. Jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Finansminister, hvis han i øvrigt mener, det er uheldigt, at denne Skat unddrages saavel Stat som Kommune, vilde lade undersøge, om det er i stor Udstrækning, at de, der har tjent de store Formuer, ved en saadan Operation som den, jeg har omtalt, søger

at unddrage sig baade Formue- og Indtægtsskatter — Indtægtsskat af den Rente, der vilde falde af det paagældende Beløb, hvis det var anbragt paa anden Maade, Formueskat af selve Beløbet. Hvis det viser sig at være en ret almindelig benyttet Fremgangsmaade, turde det være paakrævet at ændre Loven, idet man dog ikke ligefrem skal have et Sted, hvor man, indtil der kommer lempeligere Skatteforhold, kan anbringe sin Formue med den Virkning, at man derved undgaar i den Tid at svare sit retmæssige Bidrag til de store Skatter, der er nødvendige til de ekstraordinære Foranstaltninger, som Tiden kræver.

Den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen af Finansloven sin Betænkelighed med Hensyn til, hvorledes det skulde gaa Staten i den kommende Tid, ikke mindst naar den Tid kommer, da Skatteyderne første Gang igen maa fradrage deres ydede Skat ved Beregningen af deres Skatteindtægt, og mente, at der da vilde fremkomme en meget vanskelig Overgang. Utvivlsomt vil Overgangen blive vanskelig for Staten, ganske sikkert endnu vanskeligere for Kommunerne, og derfor bliver det sikkert nødvendigt at ændre de kommunale Skatteforhold. Der er allerede udtalt Ønske om en midlertidig Ændring af den gældende kommunale Skatteordning; jeg skal derfor ikke komme stærkt ind paa Enkelthederne i saa Henseende, men kun gøre opmærksom paa, at den kommunale Skattekommission allerede i 1910 har udarbejdet Forslag om en Ændring, og jeg skulde mene, at Forholdene siden da i høj Grad har nødvendiggjort en saadan. Jeg erkender imidlertid, at den maa vente, indtil Skattelovene kan underkastes en samlet Revision.

Derfor vil jeg gøre mig til Talsmand for en midlertidig Ændring dels med Hensyn til Fradragsbestemmelserne, dels med Hensyn til Ligningsmyndighedernes frie Skøn. Hvis vi ikke faar Ændringer i saa Henseende vil de kommunale Skatter virke langt uheldigere, end Statsskatten virker paa den Maade, jeg før antydede ved et Eksempel; det vil da være Ligningsmyndighederne ganske umuligt ikke at ramme de smaa Skatteydere paa en ganske uretfærdig Maade. Saa vidt jeg ved, ser man nu ogsaa i en Mængde Ligningskommissioner ganske bort fra Loven eller søger at komme udenom den; men paa den Maade opnaar man jo ikke den bedste Ordning, og det er vel heller ikke i alle Kommuner, at man tør bære sig